

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.010/2025/7.

Felperes: Felperes1

(Cím2.)

Felperes jogi képviselője: Dr. Potyi Szilvia ügyvéd

(Cím8.)

Alperes: Alperes1

(cím9)

Felszámoló törvényes

képviselője: Felszámoló1

(cím10)

Alperes jogi képviselője: Dr. Ivancsics Zsuzsanna ügyvéd

(cím11)

A per tárgya: Elmaradt munkabér

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Szombathelyi Törvényszék 2.M.70.150/2024/12.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 16.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 97.391 (kilencvenhétezer-háromszázkilencvenegy) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a „NAV Bírósági határozatban megállapított eljárási illetékbevételei számla” megnevezésű 10032000-01070044-09060018 számú költségvetési számlára 155.826 (egyszázötvenötezer-nyolcszázhuszonhat) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

A fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot, valamint az alperes adószámát is.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállását tekintette irányadónak, mely szerint a felperes 2023. február 21-étől állt munkaviszonyban az alperessel ügyintéző munkakörben a horvátzsidányi telephelyen. A felek megállapodása alapján a felperes munkabére havi 400.000 forint volt.

[2] Az alperes ügyvezetője és a munkáltatói jogok gyakorlója a munkaviszony létesítésekor személyi volt, de a munka tényleges irányítását id. tanúl végezte. Az alperes a felperes számára munkabért id. tanúl útján nem havi rendszerességgel, hanem eseti jelleggel, alkalmanként fizette készpénzben. Az alperes a munkabérrel nem számolt el, a felperesnek bérjegyzéket nem adott át, továbbá igazolás sem került kiállításra és aláírásra. A munkabér átutalásra egy alkalommal került sor, 2023. december 2-án nettó 200.000 forint összegben.

[3] A munkaviszony létesítését megelőzően id. tanúl és a felperes bérleti szerződést kötöttek a felperes tulajdonában álló ingatlan bérbeadására. Az ingatlan bérleti díja 2023-ban és 2024 január-február hónapban havi 220.000 forint volt és ezen felül id. tanúl bérlőként fizette az ingatlan rezsiköltségét is. A felperes az id. tanultól átvett pénzeszegekről a maga számára feljegyzést készített, a bérleti díj kifizetéséről azonban elismervényt nem állított ki.

[4] A felperes feljegyzései szerint id. tanúl 2023 februárjától 2024. február 13-áig 4.996.500 forintot fizetett ki készpénzben, amelyet a bérleti díj és rezsiköltség tartozásába beszámított. Az id. tanúl által teljesített kifizetések 2023. évben a felperes munkabérét nem

fedezték, ezért a felperes az alperest – id. tanúlon keresztül – több alkalommal a munkabér fizetésére szólította fel.

[5] Az alperes 2023. október 20-ától felszámolás alatt áll, a tevékenységét folytatta és a felperest 2024. január 26-ig foglalkoztatta, a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséig. Az alperes a munkaviszony fennállása alatt a munkabért a felperesnek nem fizetett meg. A felperes az 1.947.826 forint munkabértartozás tekintetében hitelezői igénybejelentéssel élt a felszámoló felé. A felszámoló a bejelentett hitelezői igényt vitatta.

[6] A felperes törvényes határidőn belül kereseti kérelmet terjesztett elő, kérte kötelezni az alperest 1.947.826 forint tőke, valamint ezen összegből 400.000 forint után 2023. augusztus 11-étől, 400.000 forint után 2023. szeptember 11-étől, 400.000 forint után 2023. október 11-étől, 400.000 forint után 2024. január 11-étől, továbbá 347.826 forint után 2024. január 27-étől a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére. A felperes előterjesztette perköltség iránti igényét is.

[7] A felperes kereseti kérelmének jogalapjaként a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 42. § (2) bekezdés b) pontját, a 157. § (1) bekezdését, valamint az Mt. 31. §-a alapján a 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. § (1) bekezdését jelölte meg.

[8] A felperes keresetében előadta, hogy irodavezetőként dolgozott az alperesnél. Az írásban rögzített munkaszerződésben foglaltakat vitatta, mert az nem a megállapodás szerinti munkabért és beosztást tartalmazta. A módosított munkaszerződés nem került aláírásra, munkáját a szóban létrejött megállapodásnak megfelelően látta el. A munkabérből id. tanú folyamatosan fizetett valamennyit, aki a bérelt ház bérleti díját is fizette. A kifizetett összeget egy táblázatban vezette.

[9] A felperes 2023 őszén a könyvelőtől érkezett e-mail alapján észlelte, hogy az alperes lecsökkentette a bérét. A NAV-tól kapott adatlappal közölték, hogy jogviszonyát lezárták, majd ennek visszaállítása után bérét a bejelentésben csökkentették. Munkabérigényét bejelentette az idő közben felszámolás alá került cég felszámolója felé, aki azonban azt elutasította arra hivatkozással, hogy a 08-as bevallás a kifizetést és a juttatás adását igazolja.

[10] A felperes sérelmezte, hogy nem kapta meg az alperestől a 2023 augusztus, szeptember, október és december havi bérét, valamint a 2024 január havi bérét sem. Hivatkozott arra, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 522. §-a értelmében vita esetén a munkáltatónak kell igazolnia a munkabér kifizetését.

[11] Az alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségben marasztalását kérte a megbízási szerződés alapján.

[12] A keresetlevél vonatkozásában kifejtette, hogy a felperes nem csatolta az okiratokat, amelyekre hivatkozott, nem csatolta a munkaszerződését sem. Az alperes csatolta a felperes által jelzett táblázatot és álláspontja szerint az átvett pénzeszköz teljes egészében

lefedti a munkavállalónak a munkaviszonya fennállása alatt járó összeget, az alperesnek tartozása nincs. A munkabér kifizetése egy tétel kivételével készpénzben történt. A NAV részére benyújtott 08-as adatszolgáltatások tartalmából indult ki, amelyet az ügyvezető nyilatkozata is megerősített. Nyilatkozata szerint a kereseti kérelem és az azt alátámasztó tényállás ellentmondásos a tekintetben, hogy a felperes mely hónapok vonatkozásában állítja, hogy az alperes nem fizette meg a munkabérét. Az alperes elismerte, hogy az alperes ügyeit nagyrészt id. tanúl intézte.

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.947.826 forint elmaradt munkabért, valamint ezen összegből 400.000 forint munkabér után 2023. augusztus 11-étől, 400.000 forint munkabér után 2023. szeptember 11-étől, 400.000 forint munkabér után 2023. október 11-étől, míg 347.826 forint munkabér után 2024. január 27-étől a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamatát. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 350.000 forint perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 116.870 forint eljárási illetéket az állam javára.

[14] Az elsőfokú bíróság eljárása során a felek által indítványozott tanúkat meghallgatta és értékelte a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat is. Megállapította, hogy a perben a munkaviszonyra vonatkozó írásba foglalt munkaszerződést a felek nem csatoltak, de nem volt vitatott a munkaviszony fennállta és az sem, hogy a felperes havi alapbére 400.000 forint volt.

[15] Az elsőfokú bíróság határozatának indokolásánál az Mt. 42. §-ában, 45. § (1) bekezdésében, 44. §-ban és 22. § (3) bekezdésében foglaltakat alkalmazta.

[16] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperes a felszámolási eljárás megindítását követően a felperes alapbérét a felek megállapodása szerinti havi 400.000 forintnál alacsonyabb összegű bérrel jelentette be az adóhatóság felé. A csatolt NAV bevallások, id. tanúl tanú által csatolt jövedelem nyilvántartó kardon alapján a bíróság arra vont következtetést, hogy az alperes a felperes munkabérét 2023 októberétől 2024. január 26-áig nem a munkaszerződés szerinti havi 400.000 forint összegben vette figyelembe és ezért annak teljes kifizetésére az alperes részéről ezen okból sem kerülhetett sor.

[17] A bíróság hangsúlyozta, hogy az állandó bírói gyakorlat szerint munkabérkövetelés esetén a bruttó munkabér figyelembevételével kell számítani és a munkabért terhelő közterhek megfizetése a munkajogi jogvita keretein kívül eső kérdés. Az alperes által készített havi bevallások (2308M bevallások) önmagukban nem igazolják, hogy az alperes a felperes részére járó munkabért megfizette.

[18] Az elsőfokú bíróság a felek egybehangzó nyilatkozata alapján megállapította, hogy a munkabér fizetése készpénzben történt, az átadásakor sem a munkabér elszámolására vonatkozó irat (bérjegyzék), sem a munkabér kifizetését igazoló elismervény nem került aláírásra a felperes részéről. A felperes által vezetett táblázat a pénzösszegek átadása körében a munkabér kifizetésére önmagában nem alkalmas. A felperes a táblázatot id. tanúl kifizetéseiről vezette és az nemcsak a munkabért, hanem az id. tanúl által bérleti díj és rezsiköltség tartozás címén kifizetett összegeket is tartalmazta. Id. tanúl tanú vallomásaiban

előadta, hogy fizetett a felperesnek minden hónapban 220-230.000 forint bérleti díjat. A táblázat alapján az állapítható meg, hogy id. tanúltól a felperes összesen 5.160.500 forintot kapott, amely tartalmazza a 2023. december 2-ai 200.000 forint munkabér átutalást is.

[19] Az elsőfokú bíróság határozatának indokolásában kitért arra is, hogy az adóhatóság által megküldött adóbevallások igazolják, a felperesnek 2023. évben ingatlan bérbeadásból származó jövedelme volt, amelyből 2.289.936 forint bevételre tett szert. A bíróság arra vont következtetést, hogy id. tanú a felperes részére bérleti díjat, illetve az ingatlan használatán alapuló rezsiköltséget fizetett meg készpénzben. Igazolt, hogy a kifizetések egy részét az alperes által fizetett munkabérként számolta el a felperes. A bíróság álláspontja szerint ezen kifizetéseket kizárólag a felperes nyilatkozata alapján lehet az alperes munkabér kifizetéseként elszámolni.

[20] A 2023-as évre vonatkozó jövedelem nyilvántartó karton adatai alapján a felperes alperestől származó nettó bére 2023-ban 2.695.935 forint volt. A felperes által id. tanúltól átvett pénzösszeg nem fedezi a kimutatás szerinti nettó összeget. Ezen adatok szerint a felperest 5.775.935 forint biztosan megillette, amely összeg nem tartalmazza a felszámolás kezdő időpontjától járó munkabérkülönbözetet és a 2024. január havi munkabért sem. A felperesnek id. tanúlsal szembeni pénzkövetelése, illetve az alperessel szembeni munkabérkövetelése nem kerülhetett teljes összegben kiegyenlítésre.

[21] Az alperes munkabértartozását bizonyította tanú2 tanú vallomása is. A tanú mint ügyvéd előtt id. tanú elismerte, hogy az alperesnek a felperes irányába munkabértartozása van (12. jegyzőkönyv 4. oldal).

[22] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok egybevetése alapján vont le arra következtetést, hogy az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a felperes felé fennálló munkabér fizetési kötelezettségének eleget tett.

[23] Az elsőfokú bíróság az alperes pervesztességére tekintettel határozott a perköltségviselésről.

[24] Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben a tényállás kiegészítése mellett annak megváltoztatását kérte akként, hogy a felperes keresetét utasítsa el a másodfokú bíróság, másodlagosan a Pp. 381. § szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte a tényállás teljeskörű feltárása érdekében.

[25] Az alperes fellebbezésének indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem kellő alaposággal értékelte, mérlegelte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az alperes által csatolt felperes által készített táblázatot, megsértette a Pp. 214. §-ában írtakat.

[26] A perben megállapított tényállás szerint a felperes munkaviszonya 2023. február 1-től 2024. január 26-ig állt fenn, a felperest nettó 266.000forint munkabér illette, amelynek az összege (12 x 266.000) 3.192.000 forint. A felperes megerősítette, hogy id. tanúltól

5.160.500 forintot átvett. Mindezek alapján tévesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a felperes keresete teljes terjedelmében megalapozott. Nem eshet az alperes terhére az okirati bizonyítékokkal alá nem támasztott felperesi tényelőadás, miszerint a kézhez vett összeget nem munkabér jogcímén kapta meg az alperesi képviselőtől. Az alperes igazolta a munkabér megfizetését.

[27] Az alperes a másodlagos fellebbezési kérelmét arra alapította, hogy a perben rendelkezésre bocsátott bizonyítékok alapján a tényállás további tisztázása lett volna indokolt. Megalapozatlan, matematikai számításokkal nem levezethető az ítélet indokolása. A bíróság teljesen figyelmen kívül hagyta az összeg átvételére vonatkozó felperesi tényelőadást. A munkabér átadás-átvétele a perben a felek egyező nyilatkozatával igazolható.

[28] Az alperes tárgyalás tartását nem kérte.

[29] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes felperes javára történő perköltség megfizetésére kötelezését kérte a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a), b) pontja alapján.

[30] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a tényállást és abból okszerű következtetést vont le, az ítélet megalapozott. A felperes az okirati bizonyítékait határidőben csatolta. A felperes megerősítette, hogy átvett 5.160.500 forintot id. tanúl tanútól és következetesen állította, hogy ez az összeg bérleti díjat, rezsit és részben munkabért tartalmaz. Az alperes csak akkor kívánt a tanú nyilatkozatára hivatkozni, ha az rá nézve előnyös, egyéb esetekben nem.

[31] A felperes hangsúlyozta, hogy az alperes által csatolt kimutatás nem egyezik a valódi kimutatással. A felperes tanú2 ügyvéd tanúvallomásával támasztotta alá a teljes kimutatás tartalmát.

[32] A Pp. 214. § (1) bekezdésének megfelelően járt el a bíróság, a perfelvétel során meghatározott keretek közötti bizonyítást folytatta le. A felperes által csatolt bizonyítékok és bizonyítási indítványok körében járt el. A bizonyítékok körében maga az alperes csatolta azt a bizonyos elszámolást. A felperes a tényállításokat nem változtatta meg és a kereset módosítására sem került sor, csupán egy elírás miatti pontosítás történt.

[33] A felperes hivatkozott arra, hogy az alperes felszámolásának elrendelését követően a felszámoló gyakorolhatta a munkáltatói jogokat, nem id. tanúl. A Pp. 522. § (1) bekezdésének c) pontja egyértelműen kimondja, hogy munkaügyi perben a munkáltatónak kell bizonyítania – bérvita esetén – a juttatás megfizetését. A vonatkozó bizonyítékokat a munkáltatónak kell szolgáltatnia. A munkáltató alperes nem tudta bizonyítani, hogy mekkora összegeket és mikor adott át munkabér jogcímén a felperesnek. A munkajogi szabályok és a bírói gyakorlat egyértelmű, hogy milyen módon és hogy lehet hitelt érdemlően bizonyítani, hogy a munkáltató kifizetéseket teljesített a munkavállaló számára.

[34] Kizárólag a felperes elismerése, ami megalapozza az alperes munkabérfizetésének a jogalapját bizonyos összeg tekintetében. Azt is vitatta az alperes, hogy pontosan mekkora

összegek és hogyan jártak a felperes részére. A felperes jelezte a perben, hogy a munkabére valójában a megállapodás szerint nem bruttó 400.000 forint, hanem nettó 400.000 forint volt, amit bizonyítani nem tudott, így elfogadta, hogy az okiratokban szereplő bruttó összeget, mint havi munkabért követelje az alperestől.

[35] Azösszepszerűség körében felperes jelezte, hogy a kiinduló összeg, amivel az alperes számol nem jó, mert a rezszi összege változó volt. Következésképpen állította felperes, nem munkabér jogcímén fizetett id. tanúl, és egyébként sem volt jogosult eljárni az alperes nevében. Nem igazolta az alperes sem a fellebbezésében, sem az elsőfokú eljárás során, hogy meghatalmazása vagy bármilyen egyéb felhatalmazása lett volna id. tanúlnak arra, hogy az alperes nevében eljárjon.

[36] A felperes ügyvédi munkadíj iránti igényét költségjegyzéken terjesztette elő, tárgyalás tartását nem kérte.

[37] A fellebbezés nem megalapozott.

[38] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el és megállapította, hogy a Pp. 379. §-ában és 380. §-ában írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült fel. A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését annak korlátai között a Pp. 370. §, 372. §, 369. § (1) és (3) bekezdésében foglaltak alapján vizsgálta.

[39] A másodfokú bíróság elsődlegesen az alperes másodlagos fellebbezési kérelmét vizsgálta, mely az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére, új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányult. Megállapította a Pp. 381. §-ban foglaltakra figyelemmel, hogy nem megalapozott a kérelem, az alperes által hivatkozott eljárási szabályok megszegése nem igazolt, a tényállás további tisztázása nem indokolt, nem merült fel olyan ok, amely miatt az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése szükséges.

[40] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást szabályszerűen folytatta le, a Pp. 214. §-át nem sértette meg. Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmének elbírálásánál az eljárás során megfelelően tájékoztatta a feleket a rájuk háruló bizonyítási érdekről és a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bizonyítékok okszerű értékelésével a tényállást helyesen állapította meg, annak kiegészítésére nem látott alapot a másodfokú bíróság.

[41] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben vizsgálta felül az Mt. 42. §-ában, a 45. § (1) bekezdésében, a 44. §-ban és a 22. § (3) bekezdésében írtak szem előtt tartásával és megállapította, hogy az alperes a Pp. 522. § (1) bekezdés c) pont szerinti bizonyítási kötelezettségének, a munkabér kifizetés igazolására vonatkozóan nem tett eleget.

[42] A másodfokú bíróság hangsúlyozni kívánja, hogy id. tanúl által a felperes részére teljesített készpénzes fizetések a perbeli felperesi munkabér igénynél csak 2023. október 20- a előtti kifizetéseknél lehet figyelembe venni a felperes elismerése alapján. Tévesen hivatkozott arra az alperes, hogy okirati bizonyítékok hiányában a feleknek egyező és elismerő nyilatkozatával igazolta volna, hogy a bérfizetési kötelezettségét teljesítette, mivel a

felperes azért nyújtotta be kereseti kérelmét, mert sérelmesnek tartotta, hogy munkabérét nem fizette meg az alperes. A felperes igazolta tanú2 tanú nyilatkozatával, hogy az alperes nem tett eleget bérfizetési kötelezettségének.

[43] Nem vitatott tény, hogy az alperes 2023. október 20-ától felszámolás alatt áll, az 1991. évi XLIX törvény 47. § (5) bekezdése értelmében a munkáltatói jogokat az alperes felszámolója gyakorolta a felperes felett. A perben a felszámoló nem hivatkozott arra és azt alátámasztó bizonyítékot sem csatolt, hogy id. tanúlt felhatalmazta volna a munkáltatói jogkör gyakorlásával vagy akár a felperes munkabérének megfizetésével bízta volna meg. Tévesen hivatkozott arra az alperes, hogy 2023. október 20-a után id. tanúl által a felperesnek átadott készpénz összegét munkabérként lehetne elszámolni, mivel a felszámolótól nem rendelkezett meghatalmazással. A felperes részére id. tanúl által átadott készpénzt a köztük fennálló bérleti jogviszony alapján kell elszámolni, amely jelen munkaügyi pernek nem tárgya, id. tanúl nem peres fél.

[44] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a tartalmuk szerint értékelte és helyesen állapította meg, hogy az alperes a keresetben érintett időszak, érvényesített követelés tekintetében 200.000 forint munkabér utaláson kívül a felperes felé fennálló bérfizetési kötelezettségének nem tett eleget. Az elsőfokú bíróság a felperest megillető munkabér összegét számszakilag is megfelelően vezette le, mivel a fentiekben részletezett meghatalmazás hiányában id. tanúl által felperesnek 2023. október 20-a utáni időszakban átadott készpénz jogcíme munkabér nem lehetett, a fizetés jogcíme a közöttük levő bérleti jogviszonyon alapulhatott.

[45] A másodfokú bíróság a fentiekben részletesen kifejtettekre utalva az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése, a 386. § (4) bekezdése alapján helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

[46] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltsége viselésére, melynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja a pertárgyérték alapulvételével 5%-ban, 97.391 forintban határozott meg, ÁFA-val növelt összegben. A felperes a költségjegyzéken megjelölt ügyvédi díjigényéhez nem csatolta az ügyvédi díjra vonatkozó díjmegállapodást, ezért nem lehetett megállapítani annak tartalmát, sem az ügyvédi óradíjat, sem a fellebbezési ellenkérelem elkészítésére fordított munkaórák számát. Az elsőfokú eljárásban becsatolt díjmegállapodás a 32/2003. (VIII.22) IM rendelet alapján készült, a keresetlevél és beadvány elkészítésének díját tartalmazza, a fellebbezési ellenkérelmet nem nevesítette.

[47] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárással összefüggésben a Pp. 21. § (1) bekezdése, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján kötelezte a fellebbezési illeték megfizetésére az alperest.

[48] A Pp. 365. § (2) bekezdése szerint az ítélettel szemben fellebbezésnek helye nincs.

Győri Ítéltábla
V.Mf.30.010/2025/7*

9

Győr, 2025. május 27.

Dr.Bartus Erika s.k.
a tanács elnöke

Dr.Mózsa Gábor s.k.
előadó bíró

Dr.Molnár Andrea s.k.
bíró